

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσονεν υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ των εσχών παιδικών περιοδικών συγγράμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἀπηνειίας καί ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησία . . . . . δρ. 8.—	Ἔτησία . . . . . γρ. χρ. 10.—
Ἔξαμηνος 4,50	Ἔξαμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐπέστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτόμων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπέδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 23ος — Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1916 — Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἦταν μαζεωμένοι ἐπὶ τὴν μιτωσκότεινὴν σκηνήν. Γενικὴ δυσθυμία ἐβασίλευε ἐπὶ τὸν θίασον καὶ ὁ Καντινιῶ, μὲ τὸ θάρρος τοῦ ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί τῆς θέλατε σήμερα τῆς δοκιμῆς; Ἦταν καμμιά ἀνάγκη;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε τότε ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ὁ θιασώτης ἐπέμενε νὰ μάθουν τὰ μέρη τους οἱ ἀναπληρωματικοί, γιὰ τὴν προέδλεπε, φαίνεται, τίποτε ἀποσχιρτήσις ἠθοποιῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ πάρῃ τὰ μέρη του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἐρρίκος εἶχεν ἀνακατεῦθῃ μὲ τοὺς ἄλλους ἠθοποιοὺς, καὶ ἦσαν καθυμμένοι ἐπὶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς καρέκλης καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰ μόνον ἐπέπλα τῆς σκηνῆς, καὶ συνωμιλοῦσαν γὰρ τὴν χθεσινὴν παράστασι. Τὴν ἀκούε, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος ἐπὶ τὴν συνομιλίαν, ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἀνάγκην καὶ ἀρχαίως, δὲν εἶχε ἀκόμη πολλὸ θάρρος μαζί τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ὅτι ἦταν πάντα ἐπὶ τὴν χθεσινὴν ἐκείνην.

— Τί ἀνοησία, ἐσυλλογίζετο, νὰ μὴν ὀρμηθῶ καὶ νὰ τὸν ξεμασκαρέψω μπροστὰ ἔξω τὸν κόσμον! Ὁ Καντινιῶ δὲν θὰ εἶχε τώρα ἀμφιβολίας!..

— Μικρὸν Δαλλινύ! Ἐμπρός, ἐπὶ τὴν σκηνήν! Εἶνε τὸ μέρος σου τώρα!..

Τὸν ἐκραξέ οἱ διευθυντῆς τῆς σκηνῆς. Ἡ φωνὴ του τὸν ἐκάμε νάβῃ τῆς σκέψεις του καὶ, εὐπειθῆς πάντα, ἐπροσπάθησε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του καλῶς. Δὲν τὸ κατῴρθωσε ὅμως ἦταν φανερόν, ὅτι δὲν εἶχε τὸ νοῦ του ἐπὶ τῆς δοκιμῆς.

Καὶ μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια του, ἔτρεξε πάλι ἐπὶ τὸν Καντινιῶ, καὶ εἶχε τελεωθῆ καὶ αὐτός, καὶ ἐφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο μαζί. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς τραβῶσε τώρα τὸν δάσκαλό του κατὰ τὴν προβλήτην, γιὰ τὴν ἐγνωσθε νὰ τὸν κάμῃ νὰ κρατήσῃ τὴν χθεσινὴν του ὑπόθεσιν καὶ νὰ πάῃ ἐπὶ τὸν Ὀμιλο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας γὰρ τὸν κόμητα Ρουσόσκην.

Ὁ Καντινιῶ ὅμως ἐδίσταζε. Δὲν ἦταν εὐκόλον αὐτὸ καὶ τοῦ ζητοῦσε ὁ μαθητῆς του. Μετὰ καὶ πρόφασιν θὰ πῆγαίνα νὰ κάμῃ ἀνάγκη νὰ εἶνα τόσο σημαντικὸ ὑποκείμενον; Ἐκινδύνευε νὰ τὸν διώξουν.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Καντινιῶ, βυθισμένοι ἐπὶ τὴν συζητήσιν των, δὲν ἐπρόσεξαν ἕνα ἄνθρωπον καὶ ἐκάθητο μέσα ἔξω καφεναῖο, ἀντικρου ἐπὶ τὸ θέατρο, καὶ ἐβόλαγε ἐκεῖ μιστὴ ὥρα, ὡς νὰ τοὺς ἴδῃ τὸν φεγγαῖον, κρυμμένον ὀπίσω ἀπὸ τοὺς δαντελλένιους μπερντιέδες μᾶς μπαλονόπορτας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ψευτοκόμης Ρουσόσκην, δηλαδὴ ὁ Ἀγκλάς.

Καὶ μόλις εἶδε τοὺς δύο ἠθοποιοὺς νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς σκηνῆς, ὁ κακοῦργος βγήκε ἀπὸ τὸ καφεναῖο καὶ μπῆκε καὶ αὐτός, ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδον, ἐπὶ τὸ θέατρο. Ἐπέρασε θαρρετῶς τοὺς διαδρόμους καὶ τρύπωσε ἐπὶ τὴν σκοτεινὴν αἴθουσαν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, καὶ ἐκεῖνη τὴν ὥραν ἐκάναν τοὺς λογαριασμοὺς των, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἴσως τὸν ἐπῆραν καὶ γὰρ μέλος τοῦ καρίσινοῦ

Ἐκείνην ἕνα ἡμέραν ἐπὶ τὸν Ὀμιλο. (Σελ. 127 στ. 6.)

θιάτου, που μόλις χθές είχε φθάσει στην Οστάνδη.

Μ' όλη του λοιπόν την ευκολία, μπήκε στην αίθουσα, που την έχωριζε από τη σκηνή, κατεβαμένη τώρα, ή σιδερένια αύλαια. Έφτασε δώ και καί, και σέ λίγο βρήκε κείνο που ζητούσε: μια πορτούλα που τυγκοινωνούσε τη σκηνή

«Ο Άγκλας έκαμε άμεσα την αντίκαταστασι...» (Σελ. 126, στ. 8')

με την αίθουσα και που ήταν στο πλάι της αύλαιας, εκεί κοντά στην αρχίστρα.

Την ανοίγει και βρίσκεται 'ς ένα σκοτεινό διάδρομο. Στην άκρη του είναι μια σιδερένια σκαλίτσα. Την αναισθάνει και φθάνει στη σκηνή, όπου ή δοκιμές εξακολουθούν. Σιγά-σιγά, απαρατήρητος, διευθύνεται στα παρασκήνια και φθάνει σέ μιαν άλλη σκάλα, που οδηγεί στα καμαρίνια των ήθοποιών.

Κανείς δεν τον βλέπει, κανείς δεν τον προσέχει. Η σκάλα είναι έρημη. Ο Άγκλας ανεβαίνει τα σκαλιά τρία-τρία. Φθάνει επάνω και χαμογελά ευχαριστημένος, και άναμνεί.

Ένας διάδρομος εκτείνεται εμπρός του, με καμιά είκοσαριά πορτούλες στη γραμμή. Κι' επάνω σέ κάθε πορτούλα, είναι γραμμένο με κιμωλία τó όνομα του ήθοποιού που έχει τó καμαρίνι.

Η καλοτυχία αυτή του επιτρέπει νά βρη γρήγορα εκείνο που έζητούσε, δηλαδή τó καμαρίνι του Καντινιού.

Μπαίνει μέσα, άναβει τó ηλεκτρικό και άστραπη θριάμβου φωτίζει τó πρόσωπό του.

Εκεί, επάνω στο τραπέζι της τουαλέτας, άνάμεσα σέ μπουκαλάκια και κουτάκια, είχε ήδη τó ρεβόλβερ, που μεταχειρίζεται ó ήθοποιός στη σκηνή της αυτοκτονίας. Ο φροντιστής της σκηνής τó είχε βάλει εκεί, από νωρίς, νά είναι

πρόχειρο για τήν άποψη παράστασι. Μαντεύετε ίσως τó καινούργιο σχέδιο του Άγκλας.

Βέβαιος πιά ó κακούργος, ότι ó μικρός Δαλλινύ τον είχε καταλάβει, έσκέφθη νά πάρη τά μέτρα του. Αν ó μικρός έλεγε μιά λέξη, ήταν χαμένος. Ο μικρός λοιπόν έπρεπε νά λείψη από τή μέση...

Άλλα και τó νέο αυτό κακούργημα του κλέπτου της Ηιστωρικής, έπρεπε νά γίνη μ' όλη εκείνη την τέχνη, που του εξαπατάει πάντα τήν άτιμωρησία.

Και δεν ήταν δύσκολο. Έχει ήδη τήν προηγουμένη μέρα στί θέατρο εκείνη τή σκηνή, που ó πατέρας σκοτώνει κατά λάθος τó παιδί του. Δεν είχε λοιπόν νά κάμη άλλο, παρά νάντικαταστήση τά άστραφα φυσεία του ρεβόλβερ, με άλλα που θά είχαν σφαίρες. Κι' ή δουλειά του έτελειώθη. Αν συνέβαινε ένα τέτοιο «δυστύχημα» στί θέατρο, ποιος θά έσσαντάζετο νά τον κατηγορήτη, αυτόν ως δράστη;

Ο Άγκλας έβγαλε τότε από τήν τσέπη του δυό ρεβόλβερ διαφορετικά. Κ' είδε με χαρά του, ότι τó έν άπ' αυτά ήταν σχεδόν έμοιο μ' εκείνο που εύρισκετο επάνω στο τραπέζι.

Έκαμε άμεσα τήν αντίκατάστασι. Άρισε στί τραπέζι τó ρεβόλβερ που είχε φέρη κ' έβαλε στήν τσέπη του τó ρεβόλβερ του θεάτρου.

Και αφού έβεβαιώθη άκόμη μιά φορά, ότι τó όπλο που άπ' εκεί είχε όλα τού τά ευσέκια, και ότι ή σκανδάλη ήταν μαλακή και ή άσφαλεία βγαλμένη, με πολλές προφυλάξεις βγήκε από τó καμαρίνι.

Και χωρίς νά συναντήση παρά μόνο δυό μηχανικούς της σκηνής, που δεν του έδωσαν καμιά προσοχή, ξανάκανε τόν ίδιο δρόμο και γύρισε στί καφενεϊό.

Χαμογελούσε μοχθηρά κάτω από τά ψεύτικα γένια του κ' επιθύρηζε, σαν νά ήθελε νά δικαιολογήθη:

«Τί φταίω εγώ;... Η τύχη έβαλε αυτό τó παιδί, εμπόδιο στί δρόμο μου. Έτσι έπρεπε νά κάμη, για νά γλυτώσω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τó δυστύχημα του θεάτρου.

Όταν ó Έρρίκος, τó βράδυ, ξανάπηγε στί θέατρο, ήταν σέ μια νευρική κατάστασι άπεριγράπτη. Του κάκου ó Καν-

τινύ προσπάθησε νά τόν κατευνάση και τόν έπυρξενε νά ξεχάση γιό λίγες ώρες τά οικογενειακά του.

Όταν ó γερο-Άγγλος, για νά ευχαριστήση τόν μαθητή του, παρουσιάσθηκε στίον Όμιλου κ' έζήτησε τόν κάμητα Ρουσόκη, τόν έδιωξαν με τέτοιο τρόπο, που ήταν φανερό ότι ó ίδιος είχε δώτη διαταγές, για ν' άποφύγη τήν επικίνδυνη συνάντησι.

Έκείτα ó Έρρίκος έτηλεγράφησε στήν αδελφή του, στί Παρίσι, για νά μάθη άπλώς αν ó Άγκλας εύρισκετο ενσί θάνατο. Κ' έλαβε τηλεγραφικώς αυτή τήν άπάντησι:

«Ο σύζυγός μου λείπει σέ ταξείδι για έργασίες του στί Λυών. Χαίρω πολύ για τήν επιτυχία σου. Σε φιλώ. Λουίζα.»

Μα βέβαια, έφώναζε ó Έρρίκος, πώς μπορεί νά είναι και στί Παρίσι, αφού είχε στήν Οστάνδη; Λοιπόν, τί λέτε τώρα, δασκαλέ μου; Είμαι άκόμη τρελός κ' εξακολουθώ νά βλέπω παντού τόν γαμπρό μου;

Έτσι ó Καντινιύ άρχισε νά πείθεται, όσο παράξενη κι' αν του έφαινετο αυτή ή ιστορία. Δεν τ' ώμολογούσε όμως στίον μαθητή του, γιατί προς τó παρόν, τó κυριώτερο ήταν νά παίξη καλά τόν ρόλο του ó μικρός Δαλλινύ. Τó δράμα έλο έατηριζέτο 'ς αυτόν.

Σύγασε τώρα, μικρέ! του έλεγε ó καλός Καντινιύ. Πρέπει νά σέβεται

«Ο κόμης Ρουσόκη είχε δεχθή νά συνοδεύη μερικά μέλη του Όμιλου...» (Σελ. 127, στ. α')

κανείς τó επάγγελμα που έδιάλεξε, γιατί μόνον όσεδακμός αυτός, ή εύσυνειδησία, τά εξευγενίζει όλα. Ο εύσυνειδητός ή θόποιός, από της όκτώ τó βράδυ ως τά μεσάνυχτα, δεν πρέπει νά έχη άλλες σκέψεις και φροντίδες έξω από τόν ρόλο που παίζει. Δεν έχει τó δικαίωμα νά χαρή ή νά λυπηθή για πράγματα δική

του. Νά είσαι εύσυνειδητός, παιδί μου, και νά έχης τó αίσθημα του καθήκοντος. Αυτό είναι τó πών στη ζωή. Βάλ' το καλά στί νού σου και πήγαινε νά ντυθής.

Ο μικρός Έρρίκος τάβαλε στί νού του δυό μικρούς, κι' έτρεξε στί καμαρίνι του.

Εκεί ντύθηκε γρήγορα, βάσθηκε, έτοιμασθηκε στήν έπιτέλεια, χωρίς νά ξεχάση νά ρίξη άκόμη μιά ματιά και στί ρόλο του, που ποτέ ένας ήθοποιός δεν τόν ξέρει στήν έντέλεια, πριν από τήν πενηκοτή ή έξηκοστή παράστασι. Ύστερα κατέθηκε στί παρασκήνια κι' έπεριμένε νά έλθη ή σειρά του.

Όπως και χθές, ή σάλα ήταν γεμάτη και ό θεατρώνης, καταχαρούμενος, έφώναζε:

— Έγουμε τούλάχιστο πεντακόσια φράγκα παραπάνω από χθές!

Η πρώτη πράξις έπήγε πολύ καλά! αλλά 'ς αυτή ó μικρός Δαλλινύ δεν είχε μεγάλη μέρα. Όλη του ή προσοχή κι' όλοι του βί φόβοι ήταν για τή δευτέρα, όπου είχε τή μεγάλη εκείνη σκηνή της αυτοκτονίας.

Νά τος τώρα, με τó μικρό του σμύκνι, με τó άσπρο του κολλάρο, με τó μακρύ του πανταλόνι, μπαίνει στί δωμάτιο, όπου ó τραπεζίτης κάθεται μπροστά στί γραφεϊό του, με τó κεφάλι πεσμένο 'ς ένα σωρό από χαρτιά. Μόλις βλέπει τó παιδί του, ó πατέρας σηκώνεται και προσπαθεί νά κρύψη τó ρεβόλβερ. Άλλ' ó μικρός τó είδε, τά μάτια του δεν ξεκολλούν από εκείνο τó όπλο, και θέλει τώρα νά τού τó πάρη.

Από τó βάθος ενός θεωρείου, ένας κύριος με φράκο παρακολουθεί τó δράμα με τó πιο ζωηρό ενδιαφέρον. Φαίνεται ότι ή σκηνή του προξενεί μεγάλη συγκίνησι, γιατί είχε κάτωχρος.

Ο κύριος αυτός είναι ó Άγκλας, που είχε δεχθή, παρά τήν συνήθειά του, νά συνοδεύση εκείνο τó βράδυ στί θέατρο μερικά μέλη του Όμιλου των Έρετών.

Η σκηνή εξακολουθεί. Στα παρακάλια του παιδιού του, ó πατέρας άποκρίνεται με άβριστες υποσχέσεις, και ó μικρός, που έννοει ότι θέλει νά τόν ξεγελάτη, όρμη νά του άφαιρέση διά της βίας τó πιστόλι. Τόν άγκυλιάζει, τόν φιλεί, τόν παρακαλεί και συγχρόως ψάχνει στήν τσέπη του, για νά πάρη τó όπλο.

Ο τραπεζίτης άντιστέκεται. Τώρα κρατεί τó πιστόλι στί χέρι του. Όμιχρός κρεμιέται από τó ύψωμένο του μπράσο και αγωνίζεται με της μικρές του δυνάμεις, που της διαπλαστιάσει ó φόβος, νά φθάση τó όπλο και νά τάρπάξη. Ο πατέρας άναγκάζεται νά κατεβάση τó χέρι του, αλλά κρατεί τó πι-

στόλι μ' όλη του τή δύναμι. Κ' εκεί, επάνω στήν πάλη, άκούεται ένας έρηος κρότος, που σχεδόν άμέσως τόν διαδέχεται μιά σπαρακτική κραυγή.

Η κραυγή αυτή άναγκάζει τόν Έρρίκο νά ξανανοήση τά μάτια του, που τó είχε κλείσει πριν πέση στί πάτωμα για νά πεθάνη. Και, έρθιος άόχη, βλέπει στήν άλλη άκρη του δωματίου, ένα σώμα νά πέφτη με γοόπο. Είναι ó Καντινιύ, ó καπός, που εκείνη τή στιγμή, — όπως ήταν ó ρόλος του, — έμπαινε στί δωμάτιο του τραπεζίτου, για νά παρασταθή στί θάνατο του παιδιού.

Γιατί έπεσε ó Καντινιύ; Ο Έρρίκος δεν έννοει τίποτα. Η αύλαια κατεβαίνει και σέ λίγες στιγμές ή σκηνή κατακλύζεται. Τί συνέθη λοιπόν;

Ο Έρρίκος, στήν αρχή, νομίζει πως ó δάσκαλός του έπαθε καμιά λιποθυμία, καμιά συγκοπή. Όρμη, διασχίζει τόν κύκλο που τόν τριγυρίζει και σταματά με τρόμο και φρίκη: Ο Καντινιύ, ó φίλός του, ó προστάτης του, ó δεύτερος πατέρας του, είναι ξαπλωμένος στί πάτωμα της σκηνής, με τά μάτια κλειστά, μέσα σ' ένα βάλτο από αίμα. Και τó πρόσωπό του είναι τρομακτικά πελιδνό.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ σάς είπε ή Διάπλασις τήν προπερασμένη Τετάρτη μήνησα στίον «Παρνασσό» για τούς αδελφούς Παράσχοις, τόν Γεώργιο που ήταν ένας καλός ποιητής στίον καιρό του, και τόν Άχιλλέα, που ήταν ένας ποιητής μεγάλος. Μου

φαιίνεται, ότι εκείνο που σάς ενδιαφέρει περισσότερο, και που μπορώ νά σάς τó πω κ' εδώ, — γιατί δεν μπορούσατε βέβαια νά έλθετε όλοι στή διαλέξει μου, — είναι ή άγάπη, ή σπαργή, που συνέδεε τούς δυό αυτούς αδελφούς. Μιά στερρή που έμεινε πιά παροικιώδης μιά αδελφική άγάπη, που έκαμε τούς συγχρόνους νά θαυμάζουν και νά ποικαλούν τούς Παράσχοις «νέους Δισκοούρους».

Ο Γεώργιος ήταν δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερος από τόν αδελφό του. Τού έηχηρτίμεσε λοιπόν σαν πατέρας, προστάτης, όδηγός, βοηθός και, καθώς

ήξερε περισσότερα γράμματα από τόν αδελφό του, σά δάσκαλος. Ός τó τέλος της ζωής του, — ó Γεώργιος πέθανε στί 1886, — αυτός του διώθησε τά ποιήματα του. Μερικοί μάλιστα λέγουν, ότι από τήν μεγάλη του λατρεία προς τόν νεώτερον αδελφό, έκαυσε σέ λίγο νά γράφη, μολονότι ήταν καλλίτερος ποιητής από κείνον, μόνο και μόνο για νά μνή τόν επισκιάση. Αυτό δεν τó πολυπιστεύω, γιατί από τά λίγα σωζόμενα ποιήματα του Γεώργιου, δεν φαίνεται πράγματι νά ήταν άνωτερος ποιητής από τόν Άχιλλέα. Άλλ' άδιάφορο... Κι' αυτή ή θυσία αν δεν έγειναν έκ μέρους του χάριν του λατρευτού αδελφού, έγειναν όμως όλες ή άλλες, που ίσως είναι και μεγαλύτερες.

Κανείς τέλος πάντων δεν μπορεί νά καυχθή ότι αγαπήσε περισσότερο έναν αδελφό του από τόν καλό, τόν έναρτο και φιλόστοργό αυτόν Γεώργιο, που έμεινε και άγαμος, για νά έχη πάντα σαν οικογένεια του τήν οικογένεια του Άχιλλέως.

Άλλα και ó Άχιλλεύς υπεραγαπούσε τόν Γεώργιο. Δεν ήταν δαίγμα λατρείας που νά μή του τó έδειξε όσο ζούσε. Κι' όταν τόν έχασε, — δέκα σχεδόν χρόνια πριν πεθάνη κι' ó ίδιος, — τόν έπλαψε όσο μικρό δεν έπλαψε ούτε τó παιδί του, τόν Αιμόλιο. Ο Άχιλλεύς Παράσχος είναι καθαυτό ένας έλεγειακός ποιητής. Τά έλεγεία του είναι τά καλλίτερα ποιήματά του. Και πάλι από τά έλεγεία αυτά, τά ωραιότερα είναι εκείνα που έγραψε στί θάνατο του αδελφού του. Άκριβος γιατί τού τά υπαγόρευσε ή βαθύτερη λύπη που αισθάνθηκε στή λυπημένη του ζωή. Ύ αυτά βρίσκει κανείς στίχους που είναι άληθινά δάκρυα, χρυσάβλωμένα σέ διαμάντια της νεοελληνικής ποιήσεως. Παραδείγματα χάριν αυτοί:

Αυό ήμασε άκόμη χθές, — όμως και τώρα δυό, και τώρα! όσο ζω θα ζής στί μνήμα σου τó κρύο. Άχ, τάδελφικά μοιάζουμε τά πολυαγαπημένα, τούς Δισκοούρους. Έγουμε τó Κάρο μοιρασμένα και τή Ζωή, όταν αυτούς. Δεν πέθανε άόχη, Έξω άπ' τόν τάφο βρισκασαι, και είμαι μέσ' [στί χόμα]

Πάντα μαζί μου περπατεί, και κοιτάμαι μαζί σου! Έγώ σου λέω εξόπνησε! και σό μου λέει [στί κοιμήσου!]

Όσο νά δώση ó καλός Θεός νάνταμωθούμε Άληθινά νά ζήσουμε κι' άληθινά νά ταφούμε.

Κι' αυτό τó επίγραμμα, «Η Ζήλεια μου».

Όλοι ζήλευνι πλούτη, κάλλη, Νεότητα και δάξαν έλλοι. Έγώ τής ζήλειαι έχω πόνο Ά δέλφια σάν κούττω μόνο.

Ω, τί ώραία που είναι! Ωραία σαν τήν αδελφική άγάπη. Δεν υπάρχει ώραιότερο στίον κόσμο, παρά νά βλέπη κανείς αδελφία έτοι άγαπημένα!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Δέν υπέφερε βέβαια διά τόν εκάτον του, αλλά διά τόν Μωρίς Ζιλλάρ, τόν οποίον δέν ήμπορούσε τώρα νά έλευθερώσῃ, μετανοεί δέ πικρώς, καί τόν έτυπτε φορά ή συνείδησις, διέτι συγκατετέθη εἰς τήν έκούσιαν ευλακίαν τοῦ νεαροῦ ντέ-τεκτιβ.

Εἰς τόν κρότον ποῦ έκαμεν ή θύρα ανοιγομένη, ὁ μαρκήσιος έσήκωσε τὸ κεφάλι του καί τὰ χεῖλη του έψιθύρι-σαν :

— Τελος πάντων ή άπάντησις... Ὁ συμβολαιογράφος...

— "Οχι, τόν διέκοψε σαρκαστικῶς ὁ Σκυλοκέφαλος ὁ συμβολαιογράφος δέν έδωσαν άκόμη σημεῖον ζωῆς καί αὐτό καταντᾷ άπελιστικόν" άλλ' ἄς τάξιωσωμεν αὐτά πρὸς τὸ παρόν. Ὁ γέ-ρος ποῦ βλέπετε, διαβάζει τήν τύχη εἰς τήν γραμμῆς τῶν χερῶν ὅπως σέ βι-βλίω. Δόστε του τὸ χέρι σας. Μπορεῖ νά σας πῆ τίποτε ένδιαφέρον.

— "Αν ξέρῃ, ἄς μοῦ πῆ πότε θά βγῶ άπ' αὐτή τῆ φυλ...

"Αλλά ένα βλέμμα τοῦ Σκυλοκεφά-λου τόν έκαμε νάφύση τήν λέξιν ήμι-τελῆ.

— "Απ' αὐτό τὸ σπίτι, διώρθωσαν άμέσως ὁ Σίμων. "Αλλά γιατί ὄχι ; Ὁ γέρος μοῦ εἶπε πράγματα έκπληκτικώ-τερα. Ἐμπιστευθῆτέ του τὸ χέρι σας καί θά ιδῆτε. "Ισως θά σᾶς πῆ γιατί άργεῖ τόσο ή άπάντησις ποῦ περιμένετε.

Ὁ μαρκήσιος εκύτταξε μίαν στιγμῆν τόν χειρομάντιν μέ τήν σκωτικῆν στο-λήν καί τῷ έτεινεν άδιάρφως τὸ άρι-στερόν του χέρι.

— Δέν θά μείνετε καιρὸ εἰδῶ-μέσα, ἤρχισεν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Δυὸ μέρες ά-κόμη, τὸ κολύ.

Ὁ μαρκήσιος ὤψωσε τούς ὤμους.

— Ὁ άνθρωπος σας, εἶπε, θέλει νά μοῦ δώσῃ μιά έλιπίδα, ποῦ δέν μπορῶ πιά νά τήν έχω. Μήπως τόν έφέρατε έπίτηδες ;

— Καθόλου ! διεμαρτυρήθη ὁ Σκυ-λοκέφαλος. Ἐγὼ δέν τοῦ εἶπα οὔτε λέξι !

— "Ὁ, τώρα βλέπω καί κάτι άλλο ! εἰρώναξεν εἰς φωνᾷ ὁ ψευδομάντις, προ-σκοιούμενος έκπληξιν μεγάλην.

— Τί ; ἠρώτησεν ὁ Σκυλοκέφαλος' πές το γρήγορα !

— Δέν μπορῶ νά τὸ πῶ δυνατά, ά-πεκρίθη ὁ γέρος' εἶνε πολὺ μυστικό... δέν θά έτολμῶσα...

— Πές μου τὸ εἶ' αὐτί, έπρότειναν ὁ μαρκήσιος, άκόμη δύσπιστος, άλλ' έ-πίθυμῶν νά τελειώσῃ αὐτή ή σκηνή, τήν οποίαν εἰσελάμβανεν άκόμη ὡς φάρσαν τοῦ Σκυλοκεφάλου.

— Στ' αὐτί μάλιστα, συγκατετέθη ὁ μάντις.

Τότε έσκυφεν άνωθεν τοῦ μαρκήσιου καί τῷ έψιθύρισε γαλλικά, ἕσον σιγῶ-τερα ήμποροῦσε :

— Κρατήστε τήν έκπληξί σας... φωνήτε άδιάφορος, ὀλιγοδύλου άδιάφορος... Εἶμαι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ !

Ὁ μαρκήσιος συνεκρατίθη καί ὁ ντέ-τεκτιβ έξηκολούθησε :

— "Έχετε θάρρος ! Ἐκεῖ στήν άκρη, κοντά στήν πόρτα, έρριξα ένα πακετάκι. Ὑποσχεθῆτέ μου, ότι θακούληστετε κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας ποῦ θά βροῦ-τε καί-μέτα. Καί έλπίζετε !

Ὁ μαρκήσιος ένευσε μέ τρόπον εἰς τόν Μωρίς ότι έννόησε καί ότι θά συνε-μοροῦτο πιστῶς.

— Λοιπόν, αὐτή ή άποκάλυψις, ή φοβερᾷ, τί ήταν ; ἠρώτα μετ' ὀλίγα λε-πτᾷ ὁ Σκυλοκέφαλος τόν γέροντα απρα-τιώτην, ενῶ τοῦ επλήρωνε τήν άξίαν τοῦ «γουρουνοῦ» του. "Ελα τώρα, εἶματτε οἱ δυὸ μας' πές μοῦ τήν καί μένα.

— Δέν μπορῶ, άπεκρίθη ὁ Μωρίς άπογαίρετων τόν λιστήν, δέν θά τὸ πι-στεύατε.

— Θα τὸ πιστεύσω, ὅτι κι' αν εἶνε !

— Μάθετε λοιπόν, ότι και οἱ δυὸ αυ-τοῖ τζέντλεμαν θά πεθάνουν εἰς φωνικά καί πολὺ γρήγορα. Τὰ χέρια τους τὸ λέγουσιν καθαρώτατα.

— Ἄδύνατο !

— "Έκεινο ποῦ σᾶς λέγω. Τὸ χέρι δέν μέ γελᾷ ποτέ. Θα πεθάνουν κι' οἱ δυὸ ! Ὁ ψευδομάντις έφυγε καί ὁ αρχιλη-στής έμεινε συλλογισμένος.

Δέν τοῦ άρέσει καθόλου ή τελευταία αὐτή προφητεία !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

"Υπνος ποῦ θμοιάζει με θάνατον.

Ἄκρῃ μίαν φοράν, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ έπετύγχανεν ένα θαυμασίον σχέδιον.

Μεταμεισμένος, κατώρθωσε νά γελᾷ-ση ὄχι μόνον τούς άγθροῦς του, τόν Σκυ-λοκέφαλον καί τόν Ράλφ, διά τούς ὁ-ποιούς αἱ έπιτυχέστεραι μεταμορφώσεις δέν είχαν μυστικόν, άλλὰ καί αὐτήν τήν Ἄστυνομίαν, ή οποία τόν κατεζήτηε ὡς «Ρ», δραπέτην-καταδίκον.

Διότι μόλις εἰργώσθη ή δραπέτευσίτου, ὅλα τὰ λαγωνικά τῆς λονδινέου άστυνο-μίας έτέθησαν εἰς κίνησιν. Ἄν τὸν συνε-λάμβανον, θά τόν εἰρωλάπιζαν κάλιν καί βεβαίως θάρροῦσε πολὺ ἕως νάποδειχθῆ ή ταυτότης του. Ἄλλὰ καί με-δίας αὐτάς τὰς δυσκολίας, χάρις εἰς τήν τελείαν του μεταμορφωσιν, τὸ θάρρος καί τήν ψυχραιμίαν, τὸ τέχνασμα του, ὡς εἶδα-μεν, έπέτυχε θαυμασίως.

Μόλις έμειναν μόνον, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καί ὁ μαρκήσιος Δερινῶ, — κα-θέννας, έννοεῖται, χωριστά, — άνοιξαν τὰ πακετάκι ποῦ τούς είχαν άρριση ὁ Μω-ρίς Ζιλλάρ.

Περιεῖχεν ένα μικρὸ κουτάκι με μίαν λευκῆν σκόνην καί ένα γραμματάκι, γραμμένο με τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ ντέ-τεκτιβ, τὸ ὅποιον έλεγεν :

"Ἡ σκὴν αὐτή έχει τήν ιδιότητα νά βυθίζῃ εἰς ληθαργικόν ὕπνον, έντελῶς ὁμοιον με θάνατον, διαρκούντα τρεῖς ή-μέρας. Εἶνε ἰνδικόν φάρμακον, εἰς τὸ ὁ-ποῖον έχω άπόλυτον έμπιστοσύνην, διέτι εκείνος ποῦ μοῦ τὸ έδωσε, τὸ έδοκι-μασαν ὁ ἴδιος. "Όταν θά τὸ πάρετε, ή καρδιά σας θά κτυπᾷ τόσον σιγα, ὥστε καί ὁ έμπειρέτερος ἱατρος θά σᾶς ακλά-δη ὡς νεκρόν. Τὸ αἷμά σας θά κυκλο-φορῇ βραδύτατα καί τὸ προσωπόν σας θά γίνῃ σαν τὸ κερί.

"Ὁ Σκυλοκέφαλος θά νομίσῃ βέβαια, ότι δηλητηρηθήσθετε δια νάποφύγετε τὰ βασανιστήριά του. Ἐφρονίσινα νά τόν προετοιμῶσω δι' αὐτήν τήν ιδέαν με τὰς προφητείας μου.

"Ἐννοεῖται, ότι ὁ κακοῦργος θά φρον-τίσῃ διά τήν ταγήν σας, ή οποία θά γί-νη νόκτα, δια νά μή μωρισθῆ τίποτε ή Ἄστυνομία. Ἄλλὰ μή φοβάσθε ! Θα εἶμαι εκάτ' με μερικους φίλους, θά έπι-

πέσω κατὰ τῶν νεκροπατιῶν τοῦ Σκυ-λοκεφάλου καί θά τούς θασκορήσω.

"Αὐτὸς μόνον ήμποροῦσα νά κάμω, διότι ἔγω κατακρίθηκα ὑπὸ τῆς Ἄ-στυνομίας τοῦ Λονδίνου. Θα ήτο αδύνα-τον νά προσβάλω φανερά τόν Σκυλοκέ-φαλον, χωρίς νά συλληθῶ.

"Έχετε θάρρος καί έμπιστοσύνην. Θα έκιτύχω !"

Τὸ γόητρον, τὸ ὅποιον εἰρήσκει ὁ νεα-ρὸς ντέτεκτιβ ἐπὶ τῶν φίλων του ήτο τόση μεγάλον, ὥστε χωρίς τόν παρα-μυρόν διαταγμόν, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καί ὁ μαρκήσιος Δερινῶ έπήσαν τήν σκόνην άμέσως μετὰ τήν άνάγνωσιν τῆς έκπέδησις.

Εἰς τὰς κόντες, ὁ Σκυλοκέφαλος, συλ-λογισμένος πάντοτε τήν παραδοξόν προ-φητείαν τοῦ Σκώτου, άπεφασίσε νά έπι-σευρῆ τούς αἰγμάλωτους του.

Μόλις εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, έπον έκοιτάξτε ὁ μαρκήσιος, οἱ φίλοι του τόν είδαν νά έπιστρέφῃ τρέχων, με μεγάλας κραιπνας καί χειρονομίας.

Εἶχεν ἰδῆ τόν μαρκήσιον εἰρηλωμέ-νον εἰς τὸ χρεθᾶτι του, αναίσθητον, με τὰ χέρια κρεμασμένα καί τὸ προσω-πόν πελιδόν.

— Εἶνε νεκρός ! έτραύλισε ὁ Σίμων. Ἄνοχοτόνησε !

— Ἄ μπᾶ ! έκαμαν ὁ Ράλφ, πλησι-άζων τὸ σώμα. Δέν εἶνε δυνατόν ἕνας τζέντλεμαν δέν αὐτοκτονεῖ ποτέ, κι' αὐτὸς ήταν ἕνας τζέντλεμαν άληθινός. Κάνετα λάθος' θά εἶνε μόνο λιποθυ-μαμένος.

"Ἄλλ' άραῦ τόν εἰρήσασε καλύτερα, έπέσειθη καί αὐτός ότι πράγματι ὁ μαρ-κήσιος δέν ήτο ζωντανός.

— Τὸ σώμα εἶνε άκόμη ζαστό, παρε-

τήρησεν ὁ βασιλεὺς τῶν μεταμορφωτῶν' αὐτὸ σημαίνει ότι μῆλις πρὸ μιάς ὥρας ὁ αἰγμάλωτος αὐτοκτόνησε.

Ἐφαρσα ὁ Σκυλοκέφαλος έκτύπησε τὸ μέτωπον του καί εἰρώναξε.

— Καλὰ τὸ εἶπε κείνος ὁ γέρος !.. Καί στήν άρχή δέν ήθελα νά τὸ πιστεῦ-σω... Πᾶμε γρήγορα στόν άλλον !.

Καί ὁ άλλος, δηλαδή ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, έφαινετο επίσης νεκρός. Ἐξη-κλωμένος άνάσκελα, με τὸ προσωπόν λευκότερον καί άπό κερί, ὁ Ἄμερικανός δέν ανέπνεε διόλου...

Εἰς μάτην ὁ Σίμων έπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του ένα καθρέπτην' τὸ γυαλί έμεινε καθαρώτατον τὸ ὅποιον. έδειχθεν ότι οὔτε ἕλκος άναπνοῆς δέν εἰρήρχετο άπό εκείνα τὰ χεῖλη.

Εἰς μίαν τσέπην τοῦ αὐτόχειρος εὑ-ρέθη ένα κουτάκι άδειον, τὸ ὅποιον— δέν έμεινε περι τούτου ή έλαχίστη άμφι-βολία, — θά περιεῖχε τὸ δηλητήριο.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΕΞΙ Ο ΚΟΥΚΟΣ...

Εἶπε ὁ Κούκος στόν Ἄητό : — Τὰ κουκούλια τὰ πουλιὰ Δέν γιά σένα τὸ και τὸ : Ποῖόν μᾶς δόσαν Βασιλιά. Θάλετε νά μάθετε ; Στὰ βουνά ποῦ κάθεται Καί δὲ συγχοικατεβαίνει, Γιά νά ἰδῆ ὅτι μᾶς τυχαίνει ! — Μά καί σὺ έπρεπε' νά εἰπῆς Δίχως δούλου νά ντυσῆς : Ἄμωλά μου, μάθετε, Στὰ ψηλά ποῦς κάθεται, Βλέπει πῶς καλύτερα Καί θεωρεῖ... μακρύτερα !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

— Περιεργό ! Πῶς αὐτὴ ή ὥραια πο-δηλάτις έχει έτσι άσχημὰ πόδια ; Καί δέν μενᾶζου σαν άνδρικά !... — Ἄπλοῦστατα' ήταν ὁ δάσκαλός της. ὁ κ. Στραβοκάνης, ποῦ τήν έγκατοῦσε ά-πό πίσω, γιά νά μή πᾶρῃ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ἦλπε « Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ », Κεφ. ΙΒ')

α') Ευναομολόγησις Εικόνας

Με αὐτὰς τῆς σκόρπιες νέτες, καί τὰ διάφορα μουσικά σημεῖα, νά σχηματι-σθῆ ή εἰκὼν τοῦ Ἀρχιμουσικοῦ.

β') Παιγνιον

Ἐστέλη ὑπὸ Στυλιανῶ Μ. Δοσθ.

A crossword puzzle grid with letters filled in. The grid is 5 rows by 5 columns. The letters are: Row 1: O, N, O, N, O. Row 2: Π, Α, Μ, Α, Ι, Δ, Α. Row 3: Κ, Ο, Σ, Π, Α, Ρ, Π, Α, Ι, Τ, Ρ, Α, Ι, Τ, Η. Row 4: Ρ, Ι, Ν, Ν, Α, Υ, Θ, Ο, Σ. Row 5: Κ, Α.

Νά συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-ται, ὥστε νάποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

γ') Μεταγραμματισμός

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀλβανοφύλου Ἡσαυράτου.

Βγάλε κάπα, βάλε μί, Καί θά ἰδῆς εἰς τῆ στιγμῆ, Ἄπο καί ποῦ φωτίζε, Καίτι άλλο ποῦ σκουρίζε.

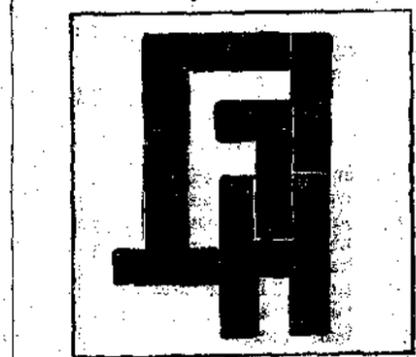
δ') Διὰ τοῦς Τυλλομαδεῖς

Enigme

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἐσπεράλδους

Je suis un mot léger, Formé de cinq voyelles ; Un S est le seul nœud Qui les unit entre elles.

Ἰσοσεῖς τοῦ 14ου αἰλλου.

α') Ἰσοῦ πῶς σχηματίζεται τὸ F. — β') Λονδίνον, Λιέβερπουλ, Ὀξφόρδη, Βριστὸλ. — γ') Les grandes pen- sées viennent du cœur.

πὸ τὰ «Συνημίμα» τὸ ποῖόντιν εἶναι χαριτωμένον. — Τὸ «H...H» ἔχει μίαν λεπτοτάτην παράληψιν. — Καὶ τὸ «Φηγάρι στὸ πηγάδι» λαϊκὸν, νοτισμωδέστατον. — Τάλλα ἁπλῶς καλὰ, μάλλον συνειδημένα. Καὶ δια νὰ δημοσιευθῶν, τὰ ἰδιόρρωτα εἰς «ἔτι» ἀλλὰ μικρὰ πράγματα. Ἐν ἔτι ἡ Σελὶς μας ὄρατα καλ... μεγάλη.

ΕΠΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνεπιβεβαιῶται, ἐν δὲν συνδοθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιοῦματος ἀρ. 1. Τὰ ἐγκρίσιμα ἢ ἀνεπιβεβαιωμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνδοθεῖνται ἀπὸ Α' ἀνεπιβεβαιωμένα εἰς ἀγνοία, καὶ ἀπὸ Κ' εἰς κοσμοπολίαν.]

- Νέα ψευδώνυμα:** Μάριος Ζιλλᾶς, ἀ. (ΑΒ). Ἄγρις, ἀ. (ΑΚ). Ἀνδιωμένη Κερασιά, κ. (ΚΜ). Ἑλλῶν Ἀεροπόρος, ἀ. (ΣΚ). Ἡρώδη Ὑδρα, κ. (ΣΠ). Τρελλὴ Μελαχρονοῦλα, κ. (ΣΠ). Ἦσως τοῦ Μάργη, ἀ. (ΙΚ). Πατρὸς Βιομηχανῶν, ἀ. (ΔΑ). Παλιὰ καὶ τῆς Φακῆς, ἀ. (ΚΑ). Γαβριῆς, ἀ. (ΑΦ). Ἑλλάς τοῦ Βενζέλου, ἀ. (ΝΒ).

Ἀνεπιβεβαιωθέντες ψευδώνυμοι: Θασυαία Ἀμαζόν, κ. Καρδία Παλαιολόγου, ἀ. Διδώ, κ. Λουίσης Ἀδρας, ἀ. Ἦρος τῶν Γιαννιπῶν, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ὁ ἀνταλᾶζον: ἡ Φιλελευθερία Ἑλληνῆς (0) μὲ Ἑλληνικὴν Καρδίαν. — ἡ Ὑδρα Γαλάτεια (0) μὲ Κάκιον. Λορέιδᾶ, Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροπόλων. — ἡ Ἐπιδοξὸν Κνωσθλέυκος (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ροδοδάριον, Ροζεντᾶν, Φράουλιαν, Ἰνώ, Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ, Ἡρώδη τῶν Παρισίων. — ἡ Νουσιανία (0) μὲ Ἀκίτια Ἥλιον, Ἀμάραντον Λόβον, Μέγαν Ναυτοπολίαν. — ἡ Τρελλὴ Ναυτοπολίαν (0) μὲ Δοξασιμῶν Ἑλλάδα, Ἡσιωτικὴν Λόβον, Σεντηκωμῶν Κορφοποπολίαν. — ἡ Ἀγελὴς Σανθούλα (0) μὲ Ὀρκοπαθῆ, Μάσκησιαν τῆς Χαρίτος. — ἡ Τρελλὴ Σανθούλα (0) μὲ Νάρον. — ὁ Ἀστειδὸς (0) μὲ Ἰσθία, Ἀντοκροτέριον τοῦ Βυζαντίου, Ἐσμερῶν, Κλέφτικο Βόλι. — ἡ 13ῃ Μαΐου 1915 (0) μὲ Ρεμβάδην Σελήνην, Πιπὸ Χαμῶν, Μονάκριβον, Μέλλοντα Φιλόσοφον. — ὁ Ἰδαίος Ζεὺς (0) μὲ Νόρον. — ὁ Νικηφόρος Βουγγίσιος (0) μὲ Ἀκίτην, Ἀνατιλλοῦντᾶ Ἥλιον. — ὁ Ἀματωλὸς τοῦ «21» (0) μὲ Ἦσωα τοῦ 1913, Ἐθνικὴν Ὀνειρον, Γῆ τῆν Παρτίδα, Ναυτοπολίαν, Σεντηκωμῶν, Ἄδαν, Κλέφτικο, Βόλι, Ρεζεντᾶ, Ἡεροβασιλεῖον, Φάονα, Χάονα, Λαοκρατῶν Ρῆνον, Ἀθήνην, Μίαν Τρελλοῦσαν, Ἀνεμῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Φιλελευθερίας Ἑλληνῆς (ἔπειτα) Μαρίαν Μ. (βεβαίως, ἦτο πρόβρις; ἢ ὁ κ. Διωνυτῆς τοῦ Ταχυδρομείου ἢ ἐπιστολὰς τὰ φύλλα τῶν Προκρίτων) Ἀκίτην (πρᾶσιζε ἄλλως τὸ γλοιοφόρον δὲν εἶναι παιγνίον) Ἀρηρημένον (ἔλαβ, ἐχαριστῶ) Φανῆν τῆς Πατρίδος (ἔλαβ, ἐχαριστῶ) Τρελλῆν Ναυτοπολίαν (ἔλαβ, ἐπειτα, ἐχαριστῶ) Ἐρυθρᾶν Προσωπίδα (ἔπειτα, ἐχαριστῶ) τὸ πρῶτον τῶν ἰσθμῶν δὲν ἰσχύει πλέον) Παρ. Ἀδ. Γεωρ. (γὰ τῆν ἐπίσημὴν ἐπιγέλιαν; ἢ ἐπιστολὰς σου ἀπὸ τῶν ἴδιον) Κυκλαδικῶν (πολὸ μ' ἐλόπησεν ὁ θάνατος; τῆ; καλῆ; σου θέλας πρόσφερε τὰ συλλυπητικὰ μου καὶ εἰς τὸν ἀγαπῆτον Κοσμοκράτορα) Μεγάλην Ἑλλάδα (βραβεῖον ἔπειτα) Ἄδαν τοῦ Ἀφροκίτου (ἔλαβ, ἐχαριστῶ) Ἄσπ. Ρ. (ἐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα) Ἡεροβασιλεῖον (δὲν δύνασαι νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃς) Ροδοσταφανωμένην Ἀροῖον (ἔλαβ) Ἀσπιδόμαχον Ἀσπιδόμαχον (παλαιὰ πράγματα δὲν τὰ ἐπιθυμοῦμαι οὐδ' ἐγὼ τὰ ἀνάματα τῶν) Μυστηριώδη (βραβεῖον ἔπειτα) Χαίωα πού σου ἄρεσε τῶσον τὸ διήγημα τοῦ Κακοῦ Γέτου καὶ ἡ ἀληθινὰ ὄρατα γλώσσα τῆς μεταφράσεως) Σκλαβωμένην Ἰσθίαν (ἐχαριστῶ πολὺ

διὰ τὴν τῶσ ἀγάπην ἢ καμμένη ἢ μαγικὴ! τὴν ἀνάκασις ὁ Θεός; νὰ ἔχετε τὴν εὐχολίαν τῆς) Σεντηκωμῶν (να, ὄρατα τὰ τεσσάρη σου Μικρῶν Μυστικῶν) Τροχόδη τῆς Λευτερίας (ἔπειτα) ὄχι, δὲ προσέτιον εἰς τὰ Ἑλληνία τοῦ 1916) Νεαρόν Φιλόσοφον (μὲ δὲν ἔπαμε τότε; φοβῆς; αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σὶ ἀποκαρῶν) Ἐρυθρῶν Κνωσθλέυκος (ἔπειτα) Στρατηγὸν Βοκαπόρην (καλῶς ἀντιλήφθης τὸ λάθος καὶ ὄρατα τὸ διόρθωσις) Ἄσπ. τῶν Ὀρειῶν (αὐτὸ καὶ σὺ ἐνέκρινα) Ἐθρικῶν Ὀρειῶν (ἔπειτα) Κλεφτοπόλου τοῦ 21 (ἔπειτα συλλυπητικῶν) Κάκιον (ἐπιστολῶν, αὐτὰ τὰ ποιήματα δὲν τὰ ἔλαβον πῆρες καμῖαν Ἀθολογίαν ἢ ἐπὶ πολλὰ κατὰλληλα) Φοῖβον (ὄχι, ἐπὶ τῆς Σιλίδος; δὲν δημοσιεύω) Πασιαν (ἔλαβ, ἐχαριστῶ) Κ. Π. Παπαῦ, Νέων Α. Β., Παλληκῶν τῆς Φακῆς, Πατρὸν Βιομηχανῶν, Ἦσωα τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἡρώδη Ἐρυθρῶν κτ. κτ.

Ἐπὶ δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβ μετὰ τὴν 13ῃν Ματίου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συτήχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀφασεων Δεκεμβρίου—Ματίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐρ' ὅσον δὲν ἔα ἔχον ἀκόμη δημοσιευθῆ.

188. Λεξιγρῖφος
Τὸ ποῖόντιν μου—περιεργον! —
Ἀηλοὶ τὸ σύνολόν μου,
Κεῖ: ἰσχυρὸν καὶ ἄγριον
Ἄλιος τοῦ δευτέρου μου.

Ἐστὴν ἀπὸ Ἐνα Χιωτᾶν
189. Συλλαβόγρῖφος
Ἐν σύμῳνόν τὸ πρῶτόν μου
Καθὸ; τὸ δεύτερόν μου
Σὺδ λέγω ὄρω; πῶ; δὲν ἔχῃ.
Χαίρις τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεραλλωνίτου
190. Τονόγρῖφος
Εἶμαι πάλις εἰς τὴν Ὀρακτῆν
Ἄν τὸν τόνον κατεβάσῃς,
Μὲ ξανθὰ μαλλιά κορίτσι
Θὰ ἰδῆς καὶ ἢ θάθαμῶσῃς.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Φιλελευθερίας Κερκωνταί
191. Ἀντιγραμμῆ Πυραμῖς μετὰ Ρόμβου
* * * + * * * = Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
* * + + * * = Διάσημος ἀρχαία γυνή.
+ + + + * * = Διαφάνης.
+ + + = Κίτηνόν.
+ Ἡ κόπτος τῆς Πυραμῖδος ὅ,τι καὶ τὸ τρίτον.

Αἱ δὲ ἄλλαι λέξεις τοῦ Ρόμβου εἶναι ἀνωμύμα.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κυλλιτζήνου Φεσίδου
192. Κρυπτογρῖφικόν

- 1281425678 = Ὀκεανός.
- 27675 = Πρωτεύουσα Ἀσιατικῆ.
- 35654578 = Ρωμαῖος διάσημος.
- 456151 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
- 5674574 = Πόλις τῆς Τουρκίας.
- 6745281 = Πόλις τῆς Ἡπείρου.
- 7478 = Ζῶον.
- 8565478 = Νῆρος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ἀπὸ Ἀγγελικῆς Π. Τακοράτου
193. Λεξιθῆρια
Νὰ εὐρεθῶν τέσσαρες λέξεις, σηματοῦσαι περιπὸν τὸ ἴσον πρᾶγμα, ὑγρᾶν ἔκτασιν, ἔχουσι δλαὶ 7 γράμματα καὶ τὸ μεσῶτον κενόν.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀποθῆματος τῆς Πατρίδος

194. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰ σχηματίζον κατὰ περιπὸν καὶ ἀφελίμον.

Κρύστα, ἀίκανος, ἐπιμείλις, εὐνήνη, ὄθρον, δόσις, γυγῆ, βεβαίως, ἀνάγω.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου
195. Ἑλληνοσύμῳνόν
ἢ—εἶναι—Ζετα
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Νουτῆν τῶν Σπειῶν
196. Γέγρῖφος

1	2	3	4
1	2	3	4
1	2	3	4
1	2	3	4

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γαλλόφων κέρρας Ἑλληνιστῶν καὶ Γαλλιστῶν
15—108
Ε. Ρηγοπούλου, Σπάρτη
15—109
Ἐπιτεμμένη Πριγκιποπούλου, μετ' ἔχουσι
στίσις εἶχομαι ἀλληλογραφίαν.
Χρυσῆ Ἀντίς.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἔσων ἀφ ἄλλοις, ἀδικριτικῶς φυλλιδίων, ἔληφθησαν ἀπὸ 9—15 Ματίου.
ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Πετρόπουλος, Ἐλένη Σπηλιοπούλου, Γ. Θ. Μάσκη, Π. Π. Καρανῶν, Αἰν. Π. Καρανῶν, Α. Κ. Βούλαρης, Γ. Χ. Λιανόπουλος, Δ. Π. Μάσκη, Γ. Γαλάνης, Σπυριδὴν Πόλι, Οὐρανία Α. Σαρηγιάννη, Κλέβ. Θ. Α. Φιλαδέλφους, Φρ. Α. Σιδῆ (δὲ), Π. Α. Σχίτας, Πάππος τοῦ Θανάτου, Γ. Ν. Σελῆς, Θ. Ν. Σελῆς, Α. Γουλιᾶς, Γαβριῆς.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγιῶτα Γ. Κουρῶν, Α. Γ. Καραῖος, Α. Δ. Λαγανῆς, Α. Α. Παλαμῆτοῦ, Κ. Ε. Σπυριδῶν, Ε. Α. Παπαλοῦζα.
ΒΟΑΟΥ: Ἐλένη Ρεσποπούλου, Γ. Α. Τσιούσης, ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Γ. Α. Κουμαροπούλου, Π. Εὐθ. Μεχόπουλος, Κ. Π. Πουλάκος, Ν. Γ. Πασιανόπουλος, Εὐθ. Β. Ἀδίας, Κ. Μαρκοπούλου, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Γ. Μασταράκουλος, Α. Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Α. Ἰωαννινοπούλου, Π. Α. Γεωργίου, Ε. Κ. Δεμιρτζήντου, ἸΘΑΚΗΣ: Κ. Κουκίτης, ἸΩΑΝΝΙΝΩΝ: Σπυριδῆ Μ. Κουρῆνα ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰδιόρρωτος Σανθούλα, Α. Κασσῆς, Γ. Θ. Χερμαῖος, Ἦσως τοῦ Μάργη, Νηρησία, Ν. Γ. Καραῖος, Κ. Γ. Μπίνας, Π. Γεῖν, Κ. Α. Μαρῖνης, ΑΙΦΥΑΙΣΤΗΣ: Ρ. Π. Σπυριδῶν, ΜΕΛΙΤΑΙΑ: Π. Ἠλ. Δημητριάδου, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Κ. Ν. Χαρίτων, ΝΑΥΠΑΓΟΥ: Ἀρβῆνα Ἀνῶν, Ἐλένη Ε. Θεοδοροπούλου, Σ. Γ. Ἥλιου, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ: Α. Π. Χυρῆς, ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καραῖος, Νάρκισος, Π. Ἠλ. Εὐροπούλου, Π. Καραῖος, Α. Α. Ἀναστασοπούλου, Κουλιᾶ Α. Ἀναστασοπούλου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Ἀέρας, Π. Σ. Μιχαῖλ, Γ. Σουλῆς, Σ. Ν. Γαλάνης, Α. Γ. Σουλῆς, Σ. Α. Καραῖος, Α. Θ. Ζάνης (δὲ), Γ. Θ. Παγγός, Ν. Α. Παπαγιάννης, Δ. Ἡλιόδης, Σ. Ἡλιόδης, Γερμανόπουλος, Κ. Βουλγαροπούλου, Γ. Θ. Γιαννοπούλου, Ζῆτος ὁ Βασιλεῖς, Κίττος, Γερμανία, Κ. Κ. Κλέβης, Α. Ε. Γουλιᾶς, Ρεβόλλος, Ζ. Φεραδοπούλου, Γ. Η. Καραῖος, Κ. Σ. Μαρῖος, Α. Π. Μαρῖος, Γ. Θ. Μαρῖος, Δ. Σ. Μαρῖος, Γ. Π. Μαρῖος, Κ. Π. Μαρῖος, Α. Σ. Λαγανῆς, Π. Γουλιᾶς, Α. Σουλῆς, Γ. Κ. Καραῖος, Γ. Παναγιῶτης, ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροῖνα Γ. Ρεζεντῶν, Εὐδῶν Ν. Μαρῖος, Πάππος, Ἀνεμῶν Δ. Ζάμπα ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Χ. Τσοκούλης, Ν. Π. Ἀδίας, Α. Π. Βαρῆλιτης, Κ. Π. Βαρῆλιτης, Γ. Π. Βαρῆλιτης, ΣΠΑΡΤΗΣ: Ε. Ρηγοπούλου ΣΥΡΟΥ: Θεοδώρα Γ. Μιχαῖλ, Μαρίνα Π. Καραῖωνη, ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μιανῶ Τζουμάρτα, Ζωὴ Τζουμάρτα, Ὀλυβ. Α. Παναγιῶτου, Γ. Π. Γιαννοπούλου, Α. Νάποπουλος, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Παναγιῶτη Ὀνειρον, Β. Α. Ἀναστασοπούλου, Μπαρσοῦσανοῦ Ἑλλάς ΦΑΛΗΡΟΥ: Γ. Α. Καραῖος, ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Γ. Α. Καραῖος, Χ. Ριζόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τῶν ἀνάματα ἐπέστησαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ κληρονομήσαν αἱ ἐξῆς πᾶσι: ΦΡΕΙΑΦΡΙΚΟΣ Α. ΣΜΙΘ ἐν Ἀθήναις, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ἐν Ἀμφοῖς, Π. Σ. ΜΙΧΑΛΑΣ ἐν Πειραιεῖ, ἈΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗΣ ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΘΕΟΔΩΡΑ Γ. ΜΙΧΑΗΛ ἐν Σέρφῳ, οἱ ὅσοι ἀνεγερῶσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.